

Sag anlagt den 1. juni 2012 — Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet

(Sag C-270/12)

(2012/C 273/03)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (ved A. Robinson, som befuldmægtiget, J. Stratford, QC, og barrister A. Henshaw)

Sagsøgte: Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 236/2012 af 14. marts 2012 om short selling og visse aspekter af credit default swaps ⁽¹⁾ (herefter »short selling-forordningen«) ophæves.
- Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 28 med overskriften »ESMA's interventionsbeføjelser under ekstraordinære omstændigheder« pålægger Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (»ESMA«) enten at forbyde eller indføre betingelser for, at en fysisk eller juridisk person indgår i short selling eller tilsvarende transaktioner, eller at kræve, at sådanne personer underretter om eller offentliggør sådanne positioner.

ESMA skal træffe sådanne foranstaltninger, når a) de omhandler en trussel mod de finansielle markeders funktion og integritet eller mod stabiliteten i dele af eller hele det finansielle system i Unionen, b) der er grænseoverskridende konsekvenser, og c) de kompetente myndigheder ikke har truffet nogen foranstaltninger til at håndtere truslen, eller de af dem truffne foranstaltninger ikke i tilstrækkelig grad håndterer truslen. Foranstaltningerne er gyldige i op til tre måneder, men ESMA er beføjet til at revurdere dem et uendeligt antal gange. Foranstaltningerne har forrang for eventuelle forudgående foranstaltninger truffet af en kompetent myndighed i henhold til short sellingforordningen.

Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at artikel 28 er retsstridig af følgende grunde.

For det første er den i strid med det andet princip, som Domstolen fastslog i sag 9/56, Meroni mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 55, fordi:

- 1) Kriterierne for, hvornår ESMA er forpligtet til at handle i henhold til artikel 28, indebærer en betydelig skønsmargen.

2) ESMA indrømmes en bred vifte af valgmuligheder for så vidt angår den eller de foranstaltninger, der skal pålægges, og for så vidt angår de undtagelser, som skal fastsættes, og disse valg har meget betydelige konsekvenser for den økonomiske politik.

3) De faktorer, som ESMA skal tage hensyn til, indeholder prøver, der er meget subjektive.

4) ESMA er beføjet til at revurdere sine foranstaltninger uden nogen begrænsning på disses samlede varighed.

5) Selv hvis artikel 28 (i modsætning til det af Det Forenede Kongerige anførte) ikke medførte, at ESMA skulle træffe makroøkonomisk-politiske valg, ville ESMA ikke desto mindre have vide skønsmæssige beføjelser for så vidt angår anvendelsen af politik på ethvert konkret tilfælde, ligesom i Meroni-sagen selv.

For det andet giver artikel 28 tilsyneladende ESMA beføjelse til at pålægge generelle foranstaltninger, der har retskraft, i strid med Domstolens afgørelse i sag 98/80, Giuseppe Romano mod Institut national d'assurance maladie-invalidité, Sml. 1981, s. 1241.

For det tredje giver artikel 28 tilsyneladende ESMA beføjelse til at vedtage almengyldige ikke-lovgivningsmæssige retsakter, selv om Rådet i henhold til artikel 290 TEUF og 291 TEUF ikke har hjemmel i medfør af traktaterne til at delegerer en sådan beføjelse til et simpelt organ, der ikke er omfattet af disse bestemmelser.

For det fjerde ville der foreligge en overskridelse af de beføjelser, der er tildelt ved artikel 114 TEUF, hvis og i det omfang artikel 28 blev fortolket som givende ESMA beføjelse til at træffe individuelle foranstaltninger, der er rettet mod fysiske eller juridiske personer.

Artikel 28 kan udskilles fra resten af short sellingforordningen. Dens fjernelse ville i det væsentlige efterlade resten af forordningen intakt.

⁽¹⁾ EUT L 86, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší správní Soud (Den Tjekkiske Republik) den 4. juni 2012 — Jiří Sabou mod Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu

(Sag C-276/12)

(2012/C 273/04)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší správní Soud

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Jiří Sabou

Sagsøgt: Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Følger det af EU-retten, at en skattepligtig person har ret til at få meddelelse om skattemyndighedernes beslutning om at anmode om oplysninger i overensstemmelse med direktiv 77/799/EØF ⁽¹⁾? Har den skattepligtige person ret til at deltage i formuleringen af den anmodning, der rettes til den anmodede medlemsstat? Hvis den skattepligtige person ikke afleder sådanne rettigheder af EU-retten, er det da muligt for national ret at tildele ham tilsvarende rettigheder?
- 2) Har den skattepligtige person ret til at deltage i afhøringen af vidner i den anmodede stat under behandlingen af en anmodning om oplysninger i henhold til direktiv 77/799/EØF? Har den anmodede medlemsstat pligt til at give den skattepligtige person forudgående meddelelse om, hvornår vidner vil blive afhørt, hvis den er blevet anmodet herom af den anmodende medlemsstat?
- 3) Har skattemyndighederne i den anmodede medlemsstat pligt til, når de afgiver oplysninger i overensstemmelse med direktiv 77/799/EØF, at overholde et vist minimumsindhold i deres svar, således at det er klart, fra hvilke kilder og ved hvilken metode de anmodede skattemyndigheder har fået de afgivne oplysninger? Kan den skattepligtige person anfægte rigtigheden af de således afgivne oplysninger, f.eks. på grundlag af proceduremangler i procedurerne i den anmodede stat, som lå forud for afgivelsen af oplysningerne? Eller finder princippet om gensidig tillid og samarbejde anvendelse, hvorefter de oplysninger, der er afgivet af de anmodede skattemyndigheder, ikke kan drages i tvivl?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 77/799/EØF af 19.12.1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte skatter (EFT L 336, s. 15).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Koblenz (Tyskland) den 7. juni 2012 — Deutsche Lufthansa AG mod Flughafen Frankfurt-Hahn GmbH

(Sag C-284/12)

(2012/C 273/05)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Koblenz

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Deutsche Lufthansa AG

Sagsøgt: Flughafen Frankfurt-Hahn GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Medfører en af Kommissionen truffet afgørelse, som ikke er blevet anfægtet, om at indlede en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 3, andet punktum, TEUF, at en national ret i en sag, der angår tilbagesøgning af ydede betalinger og undladelse af fremover at foretage betalinger, er bundet til Kommissionens retsopfattelse i åbningsskrivelsen med hensyn til bedømmelse af statsstøtens karakter?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

Skal foranstaltninger, der gennemføres af en offentlig virksomhed som omhandlet i artikel 2, litra b), nr. i), i Kommissionens direktiv 2006/111/EF ⁽¹⁾ af 16. november 2006, som driver en lufthavn, i støttemæssig henseende anses for selektive foranstaltninger som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF alene af den grund, at de kun er til gavn for de luftfartsvirksomheder, der benytter lufthavnen?
- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende:

a) Er kriteriet selektivitet ikke opfyldt, når den offentlige virksomhed, som driver lufthavnen, på en gennemskuelig måde giver alle flyselskaber, der beslutter at benytte lufthavnen, de samme betingelser herfor?

b) Gælder dette også, når den, der driver lufthavnen, forfølger en bestemt forretningsmodel (her: samarbejde med de såkaldte lavprisselskaber — low-cost-carriers), og betingelserne for benyttelsen er tilpasset denne kundekreds og derfor ikke er lige attraktive for alle flyselskaber?

c) Foreligger der under alle omstændigheder en selektiv foranstaltning, når den væsentligste del af lufthavnens passagerer over mange år kun benytter ét flyselskab?

⁽¹⁾ Kommissionens direktiv 2006/111/EF af 16.11.2006 om gennemskueligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder og om den finansielle gennemskuelighed i bestemte virksomheder (EUT L 318, s. 17).